

Ἐρημος, μεμονωμένος,
Πλάνης τρέχω ἔκει κ' ἐδῶ,
Καὶ ποτὲ ναύρω χάμμιαν
Θεραπείαν δὲν ἡμπορῶ.

Κάθε ἡμέρα ὅπου προβαίνει,
Κάθε ἡμέρα δησού ἀπερνᾶ,
Τὰς πληγάς μου περισσεύει,
Καὶ νέους πόνους μὲν ἔξυπνα.

Κάθε δένδρον ποῦ ἀπαντήσω,
Κάθε λίθος ποῦ πατῶ,
Ο οὐρανὸς ποῦ μὲν φωτίζει,
Αἱ πεδιάδες ποῦ θεωρῶ,

Μοῦ ἐνθυμίζουν πῶς ἔχάθη
Μὲ αὐτὴν πᾶσά μου χαρά,
Πῶς πικρῶς τῆς ἀτυχίας
Μὲ σκεπάζουν τὰ πτερά.

(ἐκ τοῦ Φοίνικος)

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Στοκόλμης ἀναφέρει τὸ ἔξτις τραγικὸν περιστατικὸν, συμβάν ἐσχάτως εἰς Σλαβονίαν.

Συνταγματάρχης τις οὐγγρικοῦ τινος τάγματος, σταθμεύοντος κατὰ τὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν, διετάχθη παρὰ τοῦ διοικητοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν θανάτωσιν στρατιώτου τινός, καταδικασθέντος κατ' ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου, ἔνεκεν ἀπειθίας.

Ἀλλὰ καθ' ἓν στιγμὴν δι συνταγματάρχης ἐκίνει πρὸς τὸ ὠρισμένον μέρος διοικητής προσκαλέσας αὐτὸν, τῷ διεκοίνωσεν ὅτι δι κατάδικος ἔτυχε βασιλικῆς χάριτος. Ἐν τούτοις, προσέθηκεν, ἐπειδὴ εἶναι ἀνάγκη αὐστηροῦ παραχρείγματος καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς, ίδού, λάβε τὸ ἔγγραφον τῆς χάριτος, ἔχε το μυστικὸν, καὶ μὴ τὸ ἀναγνώσῃς εἰς τὸν κατάδικον, μέχρις οὗ γονυπετής ἐπὶ τοῦ ἑδύφους, καὶ δεδμένος τοὺς ὄφθαλμοὺς χάση πάσαιν ἐλπίδα καὶ δὲν περιμένῃ πλέον παρὰ τὸ θανάτιον κτύπημα.

Αἱ ὀδηγίαι τοῦ διοικητοῦ ἐτηρήθησαν ἀκριβῶς· φέάσαντα εἰς τὸ μέρος τῆς τιμωρίας, διερεύεις ἔξωμολόγησε τὸν κατάδικον, τοῦ ἑδεσκν τοὺς ὄφθαλμοὺς, ἐνωματία στρατιωτῶν, πληρωσασα τὰ ἔπλα, παρετάχθη βήματά τινα μακράν αὐτοῦ, ἐτοίμη εἰς πυροβολισμόν. Ο στρατιώτης ἐγονυπέτης καὶ δὲν περιέμενε πλέον παρὰ τὸν θάνατον.

Ἡ σιγμὴ λοιπὸν εἶχε φθάσει ὅπως φανερωθῇ τὸ διάταγμα τῆς χάριτος, καὶ δι συνταγματάρχης ἔβαλε τὴν χείρα εἰς τὸν κόλπον του διὰ νὰ τὸ λάθῃ ἀλλὰ δι' ἀπευκταίας ἀδεξιότητος συμπαρέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ τὸ λευκόν του ῥινόμακτρον, τὸ ὄποιον ἔπεσε χαμάζι τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἥτο διστυχῶς τὸ σύνηθες σύνθημα τοῦ πυροβολεῖν τὸν οὔτω καταδικαζόμενον, καὶ πρὶν ἡ ὁ συνταγματάρχης προφθάσῃ ν ἀπαγγείλη λέξιν, οἱ

στρατιῶται πυροβολοῦν, καὶ διστυχῆς κατάδικος πίπτει κατὰ γῆς ἡμαγμένος.

Μετὰ τὸ διστύχημα τοῦτο, ἡ ἐπιστολὴ τῆς χάριτος πίπτει ἀπὸ τὰς τρεμούσας χειρας τοῦ συνταγματάρχου, δοτὶς κτυπήσας τὸ μέτωπον, κατηρχμένος ἔγω! ἀνεφώνησεν κελεύει ἐπειτα τοὺς στρατιώτας, νὰ ἐπικαλέθωσιν εἰς τὸν στρατῶνα, καὶ δίδει τὴν παραίτησιν του. Λέγεται διτὶ ἀπελθῶν εἰς μοναστήριον ἐγένετο μοναχός.

Ἄγορκίος τις ποιητὴς (poeta da dozzina) Κάφσων καλούμενος, παρεκάλεσε τὸν Πινδεμόντην νὰ κρίνῃ μίαν αὐτοῦ τραγῳδίαν καὶ ἀνεχώρησεν ἀφεὶς τὸ χειρόγραφον.

Ἐπιστρέψας τὴν ἐπισταν, ἤρωτης τὸν κριτὴν ἔτιν ἀνέγνω τὴν τραγῳδίαν καὶ πῶς τὴν εὗρε. Λάβε την, ἀπεκρίθη οὗτος καὶ εὑρίσκεις εἰς πάσαν σελίδα τὴν κρίσιν μου. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς ποιητὴς ἔμεινεν ἐμβρόντητος μετ' ὀλίγον, διότι ἀνοίκεις τὸ χειρόγραφον εὔρεν εἰς ἔκαστην σελίδα μίαν μόνην γραφείσαν λέξιν, Καῦσον, τουτέστι τὸ σύνομά του δι' ἄλλης ὀρθογραφίας σημειωμένον.

Ἡ κρίσις δὲν ἥτο δισεξήγητος.

Ο ζωγράφος; Γρός παραγγελθεὶς νὰ ζωγραφήσῃ τὸν Ναπολέοντα ἐπισκεπτόμενον τοὺς ὑπὸ λοιποῦ ἀσθενοῦντας ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Ιόππης, ἥθελησε νὰ γράψῃ καὶ τοὺς ὑπασπιστάς, οἵτινες συνώδευον τότε τὸν στρατηγὸν καὶ πάντας ἐνέδωκαν νὰ ζωγραφηθῶσι πλήν ἐνός. Άς οἰκονομήσω διπος δύναμαι τὴν εἰκόνα μου χωρὶς τοῦ προσώπου σου, τῷ εἶπεν δι καλλιτέχνης.

Ἐτελείωσε δὲ ἡ εἰκὼν περιστάσων καὶ τὸν Ναπολέοντα ἔγγιζοντα τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάντας τοὺς ὑπασπιστάς του ἀκολουθοῦντας ἀφόβως τὸν στρατηγὸν ἀλλ' εἰς τούτων ἐφαίνετο καλύπτων τὸ πρόσωπόν του, ως ἀν ἐφοβεῖτο νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν μεμολυσμένην ταύτην ἀτμοσφαίραν. Πολλοὶ δὲ ἐπίστευσαν ὅτι ἥτο ἐπικίνος τοῦ Βοναπάρτου ἡ γειτίασις ἐνός δειλοῦ, οἱ δὲ φίλοι ἀνεγνώρισαν ὅτι ἥτο πνευματώδης ἐκδίκησις τοῦ ζωγράφου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὴν περὶ τὴν σύνταξιν διεύθυνσιν τῆς Εὐτέρης ἀνεδέχθη ὁ Κ. Γ. Χ. Ζαλοχώστας, ὃν τοῦ λοιποῦ εἰς τῶν τακτικῶν αὐτῆς συντακτῶν ὡς καὶ ὁ Κ. Κωνσταντίνος Πώπ.

‘Η Διεύθυνσις.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ἡ Παναγία τοῦ Τάσσου. — Τὸ Όνερον, συνέχεια καὶ τέλος. — Ἡ παιδιγραφία, διήγημα.

Ποικίλα. Βλούμεμβάχ. Ἀπόπερα δηλητηριάσσως. — Ποικίλεις, εἰς τὴν ἀποδημούσαν ψυχήν του. — Ἡ Ἐλπίς. — Ἡ εύδαιμονία. — Ἀνθη, ἐκ τοῦ Φοίνικος. — ἀνέδοτα. — Εἰ κονογραφίαι Βλουμεμβάχ — ψυχὴ ἀποδημούσα.